

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **V. L.**, zast. Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem AK Plzeň, Františkánská 7, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2004, č. j. 46 Az 1093/2003 – 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 12. 11. 2003 č. j. OAM-5432/VL-10-P06-2002 nebyl žalobci udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek dle § 12, § 13 odst.1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně bylo žalovaným rozhodnuto, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, ale výše označeným usnesením Krajského soudu v Praze, bylo řízení zastaveno podle § 47 písm. c) zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a § 33 zákona o azylu, neboť nebylo možno zjistit místo

pobytu žadatele o udělení azylu a tato skutečnost bránila rozhodnutí ve věci po dobu nejméně 90 dní.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) a d) s. ř. s.; tvrdí, že soud napadeným usnesením porušil ust. § 47 písm. c) s. ř. s., když hodnověrným způsobem nezjistil skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že stěžovatel se v místě hlášeného pobytu již více než 90 dnů nezdržuje. Z napadeného usnesení není patrné kolikrát a v jakých dnech byly prováděny pokusy o doručení zásilky a na jakou adresu; takové usnesení je nedostatečně odůvodněné a nepřezkoumatelné. Stěžovatel považuje usnesení za předčasné a nemající oporu v zákoně. Požaduje proto, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se s postupem krajského soudu ztotožnil, navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud posoudil v prvé řadě nezbytnost vydání rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 s. ř. s. a dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat, neboť věc byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Z předloženého spisu vyplynulo, že stěžovatel, v zastoupení advokáta Mgr. Alexandra Vaškeviče, na základě neomezené plné moci k zastupování udělené dne 9. 12. 2003, podal dne 11. 12. 2003 žalobu proti rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu, s uvedením adresy místa pobytu P. B. – J., B. p. B..

Na tuto adresu zaslal krajský soud stěžovateli dne 13. 2. 2004 písemnost – vyjádření žalovaného, tato nebyla vyžádána ve stanovené lhůtě, písemnost byla poštou poté dosílána na adresu D. T. 4, ve spise je založena doručenka prokazující převzetí písemnosti stěžovatelem dne 20. 2. 2004.

Další úkon ve vztahu k stěžovateli soud neučinil, doručování písemností již neprováděl. Soudní spis obsahuje úřední záznamy ze dne 1. 10. 2004, dále pak ze dne 1. 11. a 1. 12. 2004, z jejichž obsahu vyplývá, že soud zjišťoval místo pobytu stěžovatele, přitom z databáze Ministerstva vnitra zjistil, že stěžovatel byl naposledy hlášen na adrese P. s. B.-J., z něhož dne 11. 3. 2004 svévolně odešel. Jeho další pobyt z této evidence není znám.

Na základě výše uvedených skutečností krajský soud dne 6. 10. 2004 výše označeným usnesením řízení o žalobě zastavil z důvodu, že se po dobu nejméně 90 dnů nepodařilo zjistit místo pobytu žalobce a tato skutečnost brání rozhodnutí ve věci.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí napadené kasační stížností, a to v mezích uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

Dle § 33 zákona o azylu soud zastaví řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (žalobce) a tato skutečnost brání nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci.

V řízení o kasační stížnosti zkoumá Nejvyšší správní soud, zda krajský soud, který řízení ve smyslu výše citovaných ustanovení zastavil, zjistil dostatečně všechny skutečnosti, podstatné pro zjištění místa pobytu stěžovatele a zda postupoval v souladu s těmito zjištěními.

Nejvyšší správní soud se proto zabýval nejdříve tím, zda byly podstatné skutečnosti o pobytu stěžovatele krajským soudem řádně zjištěny.

Ze soudního spisu vyplynulo, že dne 20. 2. 2004 stěžovatel převzal dosílanou písemnost krajského soudu na adrese D. T. 4. Tuto adresu ponechal v dalším řízení soud bez povšimnutí, ve spise je doložen úřední záznam ze dne 1. 10. 2004, z něhož vyplynulo, že stěžovatel svévolně odešel z pobytového střediska dne 11. 3. 2004 a jeho další pobyt z této evidence není znám. Jiný úkon soudu, jímž ověřoval v řízení o žalobě místo pobytu, ze soudního spisu nevyplynul.

Podle § 77 odst. 4 zákona o azylu je žadatel povinen změnu místa hlášeného pobytu ohlásit odboru cizinecké a pohraniční policie příslušnému podle místa nového pobytu, a to způsobem stanoveným v odst. 5 téhož ustanovení, tedy včetně doložení souhlasu ministerstva vnitra se změnou místa hlášeného pobytu. Stěžovatel však tyto zákonné povinnosti nesplnil. Z informací, které poskytl žalovaný soudu v průběhu řízení jednoznačně vyplynulo, že mu žádná změna adresy pobytu stěžovatele nebyla oznámena. Krajský soud se sice dopustil pochybení, nezabýval-li se v odůvodnění svého rozhodnutí rovněž tím, proč ponechal zcela bez povšimnutí místo posledně převzaté písemnosti stěžovatele v souvislosti se zjištěným stavem z databáze Ministerstva vnitra. S ohledem na setrvalý stav neznámého pobytu stěžovatele, když tento byl soudem u žalovaného ověřován i následně dne 1. 11. a 2. 12. 2004, a rovněž s přihlédnutím k tomu, že kasační stížnost ani neobsahuje tvrzení, že by se stěžovatel na určitém místě, které by bylo možno ověřit, skutečně zdržoval ani jiným způsobem neprokázal skutečné místo pobytu a dále s přihlédnutím k tomu, že jeho neznámý pobyt trvá i v době řízení o kasační stížnosti, neshledal Nejvyšší správní soud důvod ke zrušení napadeného usnesení, byť si lze představit lépe odůvodněné rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že krajský soud se tvrzené nezákonnosti ve smyslu § 103 písm. e) s. ř. s. nedopustil, neboť před tím, než zastavil řízení, zabýval se zjištěním místa pobytu stěžovatele, přitom požadovanou nejméně 90 denní lhůtu, po níž bránila nezvěstnost stěžovatele rozhodnutí ve věci splnil, a tento důvod trvá i v době řízení o kasační stížnosti.

Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nedůvodnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst.1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. srpna 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu